

ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ

Ότε ὁ σωματικὸς ὄγκος τῆς κυρίας Θεοδώρας εἰσῆλθε κυλινδούμενος εἰς ἓν τῶν βαγυνίων τῆς Β' θέσεως, ἡ ἀτυμάμαξ ἀφῆκεν ἕξ ἄν συριγμὸν ἰδύνης, οἱ δὲ συνθλιβόμενοι ἐπιβάται ὠχρίσταν ὡς ν' ἀπεσπάρθη τιμῆματι τοῦ πλησιοχώρου βράχου καὶ νὰ κατέπετεν ἐντὸς τοῦ διαμερίσματος.

Ἦδη ὁ κώδων τῆς ἀναχωρήσεως ἀντήχει καὶ μόλις τὸ τέταρτον τῆς ἀξιαχάστου οἰκογενείας Παραδαρμένου εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ βαγυνίου. Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καταρθούσι νὰ εἰσέλθωσιν ἡ δεσποινὶς Οὐρανία καὶ ὁ κ. Ζαχαρίας, ἀλλ' ὁ Μιμίκος πλανᾷται ἀκόμη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, περιτριγυρίζων μικρὸν πωλητὴν φουστικίων.

— Μωρὲ μαγκούφη, δὲν μπάζεις τὸ παιδί μέσα; . . φωνεῖ ἀγρίως ἡ κυρία Θεοδώρα.

Καὶ ὁ κύριος Ζαχαρίας ἐκτείνει τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤδη ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκκινεῖ, κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν διὰ τοῦτο σπεύδει νὰ τὸν κρατήσῃ ἡ Οὐρανία, τὴν ὁποῖαν σπεύδει νὰ συγκρατήσῃ ἡ κυρία Θεοδώρα. Διὰ τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης ἀλύσεως ἀναγκάζεται ὁ Μιμίκος κρατῶν μίαν δράκκα φουστικίων, ἣν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ κένιστρον τοῦ πωλητοῦ, ἐξερευγμένου φρικτῶς ἀρᾶς καὶ βλασφημίας καὶ σύρεται ἐντὸς τοῦ βαγυνίου, πρὸς ἀπελπισμὸν τῶν ἐπιβατῶν.

— Κουνήσου ντέ, νὰ μᾶς εὕρῃς καμμίαν θέσιν! βοᾷ ἡ κυρία Θεοδώρα, καλὰ ποῦ δὲν καταρθώνεις νὰ σοῦ δώσουν μίαν θέσιν στὴν ὑπηρεσίαν τώρα τόσα χρόνια δὲν βρίσκεις τοῦλάχιστον ἐδῶ μίαν νὰ καθήσωμεν;

Τὸ ἀνάριστον λογοπαίγνιον τῆς παχείας συνεύου ταρασσεί οὐκ ὀλίγον τὰ νεῦρα τοῦ ὑπομονητικοῦ Ζαχαρίου, ἀλλ' ἐννοεῖ ἔτι δὲν εἶνε κατάλληλον τὸ μέρος δι' οἰκογενειακῆς ἔριδος. Εἰς μάτην ὅμως κινεῖται πρὸς ἀνεύρεσιν θέσεως, εἰς μάτην κινεῖται ἰσταμένη ὀρθία ὄλη ἡ οἰκογένεια καὶ μάλιστα ἡ κυρία Θεοδώρα, ἣτις πείτεται ὡς βάρια κλυδωνιζομένη ὑπὸ σφοδροῦ σάλου. Οἱ ἐπιβάται οὔτε κινουῦνται οὔτε συγκινουῦνται καὶ συναμολογήσαντες ἀφώνως συμμαχίαν ἀμυντικὴν καὶ ἐπιθετικὴν περισφιγγουσιν ἐντὸς ἀδιεξόδου κύκλου χειρῶν, ποδῶν καὶ γονάτων τὴν οἰκογένειαν, συμπεριλαμβανομένης καὶ αὐτῆς τῆς ἀύλου Οὐρανίας, καθ' ἣς κυρίως θὰ διηυθύνετο ἡ πολιρκία, ἂν δὲν ἀνεγαίτιζον τοὺς πολιρκητὰς αἱ ἀπειλητικαὶ διαθέσεις τῆς ρινὸς τῆς ρομαντικῆς δεσποινίδος, ἐχούσης μῆκος μακεδονικῆς παρίσης.

Ὁ κ. Ζαχαρίας πάσχει ἐκτὸς τούτου τὰ πάνδεινα καὶ ὑπὸ τῆς φιλομαθείας τοῦ Μιμίκου, ὅστις ἐξάγων ἐκάστοτε τὸν κατάλογον τῶν λαχνῶν ἀποτείνει παντοίας ἐρωτήσεις εἰς τὸν γεννήτορα.

— Μπαμπᾶ, θὰ ἔχη καὶ κουραμπιέδες τὸ λαχεῖον;

— Θὰ ἔχη.

— Μπαμπᾶ, τί εἶνε ἡ ἐκρίζοντυλίνη;

— Ἡ Ἐκρίζοντυλίνη εἶνε μίαν νέα ὀπού μοιράζει τὰ κέρδη τοῦ Λαχείου.

— Μπαμπᾶ, τί θὰ πῆ φιλανθρωπία;

— Φιλανθρωπία εἶνε ν' ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν . . . καὶ νὰ μὴ πετᾷς τὰ σφέλια τῶν φουστικίων εἰς τὰ μούτρα τῶν ἄλλων γιατί θὰ σοῦ σπάσω τὰ χέρια.

Ἡ περιέργεια τοῦ Μιμίκου κατευνάζεται τισαῦτο μάλλον καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς θυρίδος τοῦ βαγυνίου βλέπει ἤδη τὰς οἰκίας τοῦ Φαλήρου προσπελαζούσας πρὸς αὐτὸν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Διότι τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς καθόδου εἰς Φάληρον χάριν τοῦ Λαχείου εἶχε λάβει εἰς τοὺς κόλ-

πους τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου διαστάσεις σοβαρὰς καὶ σχεδὸν διεθνείας, ὡς ἐπεκταθὲν καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

— Βρέ, ρεζίλη, δὲν θὰ μᾶς πάρῃς κ' ἐμᾶς κάμποσα ἀπ' αὐτὰ τὰ λαχεῖα γιὰ τοὺς σκοτωμένους, νὰ καταβοῦν καὶ τὰ παιδιὰ ν' ἀναπνεύσουν λιγάκι εἰς τὸ Φάληρον; εἶπεν ἡ κυρία Θεοδώρα πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Καὶ ὁ κ. Ζαχαρίας ὑπεύκτων εἰς τὴν ἀβρὴν πρόσκλησιν τῆς ἀξιεράστου συμβίου ἠγόρασε τέσσαρα γραμμᾶτια τοῦ Λαχείου, ἓν δι' ἕκαστον μέλος τῆς οἰκογενείας. Ἡ κυρία Θεοδώρα τὰ διελάλησε κατὰ τὸ σῦνθεσι εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς συνοικίας, ὁ δὲ Μιμίκος εἶχεν ἐκμάθει σχεδὸν ἀπὸ στήθους ὅλον τὸν κατάλογον τῶν ἀντικειμένων τοῦ Λαχείου. Αἱ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀθῶαι ἐσπεριναὶ ὁμηγύσεις τῆς οἰκογενείας ἐταράσσοντο ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς ὑπὸ ἀδικόπων συζητήσεων περὶ τοῦ ἐνδεχομένου ἐκ τοῦ λαχείου κέρδους. Ὁ Μιμίκος ἤθελεν ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ νὰ κερδήσωσι γλυκίσματα καὶ παγωτά, ἡ Οὐρανία καμμίαν ὀμπρέλλαν ἢ τοῦλάχιστον κανὲν μυθιστόρημα, ὁ μετρούφρων Ζαχαρίας ἓν ζεύγος ἐμβάδων, διότι τὸ μόνον ζεύγος ὅπερ εἶχε διατελοῦν ἐν ἐνεργείᾳ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Μεταπολιτεύσεως εἶχεν ἀρκετὰ φθαρῆ, ἡ δὲ κυρία Θεοδώρα ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ κερδήσωσι «τίποτε καντήματα γιὰ τὴ ρημαδικὴ τὴ σάλα καὶ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ ἄλλα λόγια». Αἱ συζητήσεις αὗται τισαῦτον σφοδρὰς διχοστάσεις ἔσχον ἐσπέραν τινά, ὥστε ἡ ἀχλὺς Οὐρανία ἀπεκάλεσε τὸν πείσμονα Μιμίκον *μυζήρη*, αὗτος δὲ ἀνταποδίδων τὰ ἴσα τὴν ἀπεκάλεσε *ταβανόσκουπα* καὶ ἡ ἔρις θ' ἀπέληγεν εἰς σοβαρώτερα, ἂν δὲν παρενετίθετο εἰς τὸ μέσον ἡ πατρικὴ χεὶρ φιλοδώρησασα ἓνα κόλαρον ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ μικροῦ αὐθάδους.

Τέλος ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπεβίβασεν ἀσθμακίνοισα τὸ ἐκ συμπαγοῦς σαρκὸς φορτίον της εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Φαλήρου. Ἠγυόμενου τοῦ Μιμίκου, εὐκινήτου ὡς σκισούρου, ἡ οἰκογένεια Παραδαρμένου ἀνέρχεται διὰ τῆς μίσης κλίμακος τῆς σιδηρῆς γαβύρας καὶ κατέρχεται διὰ τῆς ἀντικρου εὐρισκομένης εἰς τὸ αὐτὸ πεζοδρόμιον. Τὸ πείραμα ἐπαναλαμβάνεται δις καὶ τρίς μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος, ἐνῶ τὸ ἀσθμα τῆς κυρίας Θεοδώρας ἀντηχεῖ ἠχηρότερον καὶ τῶν ἤδη ἀντιθέτως θαινουσῶν δύο ἀτυομηχανῶν. Τέλος ἀνκαλύπτουσι τὸν τρούπον τῆς διόδου καὶ διαπερισπύονται εἰς τὸ ἀντικρου πεζοδρόμιον, μετὰ κόπου δὲ εἰσδύοντες καὶ διαγωνιζόμενοι, συμφύρονται μετὰ τῆς ἐκ σαρκὸς πυκνῆς μάζης, ἣτις κατέχει πάντα τὸν στενὸν τῆς φαληρικῆς παρακλίας χώρον.

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ Λαχείου ἔχει ἤδη ἀρχίσει, ἀλλ' οἱ ἐκκυβευόμενοι ἀριθμοὶ δὲν περιέρχονται εἰς γνῶσιν τῆς ἀπώτατα εὐρισκομένης οἰκογενείας, ἐνεκὰ τοῦ πολλοῦ θορύβου καὶ τῆς συγχύσεως. Ἡ κυρία ἀρχίζει μεγαλοφώνως νὰ ἐκφέρῃ τὰς ὑπονοίας της ὅτι συμβαίνουσιν *μυριμπαταδολεῖαι*. Ὁ Μιμίκος ἀναγινώσκει μεγάλη τῆ φωνῆ τὸν κατάλογον τῶν ἀντικειμένων τοῦ λαχείου πρὸς μεγίστην ἀγανάκτησιν τῶν παρεστώτων, ἐκφράζων ἐν τούτῳ καὶ τὰς γαστριμαργίας ἐπιθυμίας του.

Ἄλλ' ἐνόσω προχωρεῖ ἡ ἐκκύβευσις ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ ἐνόσω μάλιστα τυχεροὶ τινες τῶν παρεστώτων ἀνακοινοῦσιν εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι ἐκέρδησαν, ἡ ἀδημονία τῆς οἰκογενείας κορυφοῦται. Ὁ Μιμίκος, θέλων ὅπως ὅποτε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀνησυχίαν, ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ὀμίλου τῆς οἰκογενείας, κρυφίως συναποφέρων καὶ τὸν θη-

σαυρόν τῶν δύο γραμματίων τοῦ λαχείου ἔτινα ζηλοτύπως φρουρεῖ ἀπό τινων ἡμερῶν καί προχωρεῖ προσπαθῶν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκκυβεύσεως. Ἄλλ' ὅτε μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Θεοδώρα στροφομένη δὲν βλέπει τὸν γόνον τῆς ἀναβοῆ μετ' ἄλλους :

— Τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μου ! ..

Ὁ Ζαχαρίας τρέσσει, συστρέφεται, ἐρωτᾷ τοὺς πέριξ ἀπορῶν, ἐνῶ ἡ σύζυγός του βαθμηδὸν ὀργιζομένη δίδει εἰς αὐτὸν βίσιον ὠθισμὸν κράζοντα :

— Τί στριφογυρίζεις σὰ σβούρα, μωρὲ ζευζέκη ; .. πῆγαινε νὰ ἴδῃς τὸ παιδί γρήγορα.

Ὁ ταλαιπώρος πατήρ, ὑπέκων μᾶλλον εἰς τὴν παλάμην τῆς συζύγου ἢ εἰς τὸ πατρικὸν φίλτρον, προχωρεῖ ἀνά μέσον τοῦ πλήθους ὠθῶν καὶ ὠθούμενος, ἀποτεινὼν ἐρωτήσεις καὶ ἀποδεχόμενος χλευασμοὺς καὶ λοιδορίας. Μετὰ ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας ὀδυνηρὰν ἀλλ' ἀσκοπον ἔρευαν, ἐπιστρέφει εἰς τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ ἐξεκίνησε καὶ θεωρακίζεται δι' ὑπομονῆς ὡς δεχθῆναι τὸ ἄγριον βλέμμα καὶ τὰς ἐμμκνεῖς ἀποστρεφὰς τῆς φρυκτούσης συζύγου ὅτε κατ' ἐκείνην ἀκριδῶς τὴν στιγμὴν ἀντηχοῦσι θρηνώδεις φωναὶ τοῦ Μιμίκου ἐπιστρέφοντος.

— Μπαμπά ! .. μαμμά ! .. μοῦ ἔπεσαν ! .. φωνεῖ ὁ μικρὸς δακρῦων.

Ἡ οἰκογένεια νομίζει ὅτι τοῦ ἔπεσαν τὰ λαχεῖα καὶ ὅτι τὰ δάκρυά του προέρχονται ἐκ συγκινήσεως.

— Τί σοῦ ἔπεσαν ; τὸν ἐρωτῶσι μετὰ σπουδῆς.

— Μοῦ ἔπεσαν . . . τὰ λαχεῖα εἰς τὴ θάλασσαν !

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ. Ὁ Μιμίκος ἀποσπασθεὶς ὡς προσεγγίσῃ εἰς τὸ μέρος τῆς ἐκκυβεύσεως ἀπεπλανήθη ἐκ τῆς λαυμαργίας του παρακολουθήσας πωλητὴν μικρῶν πλακούντων μέχρι τῆς ὄχθης τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ, ἐνῶ συνῆπτε συμφωνίαν καὶ ἐξῆγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ κεράτια νὰ πληρώσῃ τὸν πωλητὴν, ἰσχυρὰ ριπὴ ἀνέμου πνεύσασα αἰφνιδίως, ἀφῆρασεν ἐκ τῆς χειρός του τὰ γραμματία καὶ τὰ παρέσυρεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ οἰκογένεια Παραδαρμένου ὀδηγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μιμίκου εἶδε τῶ ὄντι εἰς μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπόστασιν τὰ χαρτία πλέοντα ἀκόμη ὡς λευκὰ νησαῖρια, ἕκαστον δὲ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ του ἔβλεπεν αὐτὰ ἀλλάσσοντα διαρκῶς εἶδος καὶ σχῆμα καὶ μεταβαλλόμενα ὅτε μὲν εἰς πολυτελεῖ κεντήματα, ὅτε δὲ εἰς ἐρυθρὰ καὶ διακνῆ ἀλεξήλια, εἰς φιάλας ροσιλίων, εἰς στέλθοντα σκεύη, εἰς πᾶν ὅ,τι τέλος εἶχε ποθήσῃ καὶ ὄνειρευθῆ ἢ φαντασίαν των.

—

Ἡ ἐσπέρη ἦτο προκεχωρημένη ὅτε ἡ οἰκογένεια ἔφθασε περὶ τῆς κατοικίας τῆς, τὰ αὐτὰ ἢ χεῖρονα δεινοπαθήματα ὑποστᾶσα κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Ὁ σφαιρικός ὄγκος τῆς κυρίας Θεοδώρας ἐφάνετο κυλιόμενος μετὰ βῆς ὡς ὀβούζιον ἔτοιμον νὰ ἐκτραγῆ, ἐνῶ ὁ Ζαχαρίας ἔβαινε σιγῶν καὶ κεκυφῶς.

— Λοιπὸν τί σὰς ἔπεσεν ; ἠρώτησεν αὐτοὺς μὲ γειτόνισσα, ἀφῶ τοὺς ἐκκλησπέρισεν.

— Τί μὰς ἔπεσε ; .. μὰς ἔπεσαν τὰ νεφρὰ ὡς νὰ ἔλθωμεν, ἀπήντησε μὲ γρυλισμὸν ὀργῆς ἡ κυρία. Ἐγὼ τοῦ τὰ εἶπα αὐτοῦ τοῦ μαγκούφου, ἐξηκολούθησε στροφομένη καὶ δεικνύουσα τὸν ἀτυχῆ Ζαχαρίαν, ὅπου μοῦ ἤθελε λαχεῖα. Ἐπίτηδες τὰ κάνει ἢ ψωροκυβέρνησις νὰ ληστεύσῃ τὸν κόσμον καὶ τὸν μαζεύει μὲς στὸν ἀέρα νὰ χάνῃ τὰ λαχεῖα του ! ..

Τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἤνοιξεν ἡ ὑπηρετρία Βασίλω κατηφῆς καὶ σχεδὸν ἔνδακρος.

— Τί τρέχει, μωρὴ ; .. ἠρώτησεν ἡ κυρία, εἶνε ἔτοιμο τὸ φαγί ; ..

— Κυρία, ἀπκντᾷ μὲ φωνὴν θρηνώδη ἡ Βασίλω, ἔπεσε μὲσα στὸν τέντζερη... ἡ λάμπα μὲ τὸ πετρέλαιον.

Τὸ ὄνομα μόνον τοῦ εὐφλέκτου ὑγροῦ ἀρκεῖ ὅπως ἐπιφέρῃ τὴν ἐκκρηξιν.

— Ἄ ! .. ἀναβοῶ ἀφρίζουσα ἡ κυρία Θεοδώρα, ἔπεσε καὶ ἡ λάμπα ; .. ὅλα πέφτουν λοιπὸν σήμερον ! .. Τώρα θὰ ἴδῃς τί ἄλλο θὰ πέσῃ ! ..

Καὶ ἔδραμε πρὸς μίαν γωνίαν τοῦ μαγειρείου, ὀπλοθήκην ἀφανῆ τῶν σαρωθῶν καὶ τῶν κοντιζύλων.

Ἄν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἤθελε διέλθει ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης ἢ περιπολιὰ τῶν εὐζώνων, οἱ ἀτρόμητοι ὄρεινοὶ θὰ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν σατυροκοπούμενοι, τὸσον σατανικός ἦτο ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν, τῶν ἰαχῶν, τῶν ἀπλυγμῶν, οἵτινες ἐξέρχοντο ἐκ τῆς οἰκίας Παραδαρμένου !

ΣΤΡΕΨΙΔΟΧΕ

ΧΡΗΣΤΟΣ Ο ΑΡΑΠΗΣ

Τὸ εἶπομεν ἤδη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ὁ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομα γνωστότατος Λιθίου ἦτο μία προσωπικότης, τὸσον ἐξαιρετικὴ μάλιστα διὰ τὸ χρῶμά της, ὅστε ἀδικὸν θὰ ἦτο νὰ παραλειφθῇ ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ "Ἀστους" προωρισμένης νὰ παρόχωσι θέσιν εἰς πᾶσαν ἀτομικότητα, εἰς πάντα τύπον διακρινόμενον ὅπως δῆποτε ἀπὸ τῆς κοινῆς ὁμοιομορφίας. Καὶ ἰδοὺ δημοσιεύει σήμερον τὸ "Ἄστυ" τὴν εἰκόνα τοῦ ταλαιπώρου Χρήστου, θὰ συνωδύετο δὲ ἡ εἰκὼν καὶ ὑπὸ ἐκτενοῦς ὀπωσῶν σκιαγραφίας, ἂν δὲν ἀνελάμβανε νὰ πράξῃ τοῦτο λίαν ἐπιχρητίως, διὰ τῶν κατωτέρω ἀρμονικῶν στίχων, εἰς ἀγαπητὸς μας συνεργάτης.

Ὡς ἐκ περισσοῦ προσθέτομεν βραχεῖς τινὰς σημειώσεις, περὶ ἧς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐνδιατρίψῃ ἢ ἐμπνευσίς τοῦ φίλου ποιητοῦ. Τὸ ἐν ταῖς στίχοις ἀναφερόμενον πολυθρύλητον *λεφτερία - κλεφτερία* ἦτο τὸ πεφιλημένον λογοπαίγνιον τοῦ Χρήστου, τὸ μόνον ὅπερ διέπραξεν ἐπὶ ζωῆς του.

Ἐμίσει τοὺς Ἄγγλους θανασίμως διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Ἐπὶ Κατοχῆς ἀπετόλμα νὰ πωλῆ κρυφίως εἰς τοὺς Ἄγγλους στρατιώτας πνευματώδη ποτὰ, ἐνῶ τὸ τοιοῦτα αὐστηρῶς ἀπηγορεύετο ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου. Φωραθεὶς δὲ συνελήφθη καὶ ἀνηλεῶς ἐμκασιγῶθη. Καὶ ὅμως κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς εὐθυμίας του, προσκαλούμενος, δὲν ἐδίσταζε ν' ἄδῃ ἄγγλικὰ ᾄσματα κωμικώτατα στρεβλῶν τὰς λέξεις καὶ νὰ χορεύῃ τὴν *γγλελίαν* !

Διὰ πᾶν εὐτυχὲς γεγονός, μνηστειαν γάμου, γέννησιν τέκνου, ἐορτὴν ὀνόματος ἢ ἐορτὴν γενέθλιον, πρῶτα τὰ συγχαρητήρια τοῦ Χρήστου ἔφθανον εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἐνίοτε μετὰ μιᾶς ἀνθοδέσμης. Ἦτο ἐνήμερος πρὸς τοῦτοις καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐορτὰς τῶν ξένων ἡγεμόνων, ὡς νὰ ἦτο τακτικός ἀναγνώστης τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Γόθας, καὶ αἱ πρεσβεῖαι τακτικῶς ἐδέχοντο τὰ εἰς ἀκαταληπτον γλῶσσαν διαβιδαζόμενα συγχαρητήρια του.

Ἡ δημοσιευομένη λίαν ἐπιτυχὴς εἰκὼν ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Οἰκονόμου. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ καλλιτεχνία πολλὰ ὀφείλει εἰς τὸν Χρήστον διότι τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔγραψε καὶ ὁ Γκιζης καὶ ὁ Ἰακωβίδης, καὶ ὁ Λύτρας καὶ ἱκανοὶ τῶν παλαιότερων μαθητῶν τοῦ Πολυτεχνείου ἀγάλμα δὲ αὐτοῦ κτεσκεύασεν ὁ κ. Βιτσάρης.

